

РЕШЕНИЕ

№ 1322

гр. С., 30.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 61 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЕМИЛИЯ АТ. КОЛЕВА

при участието на секретаря ЙОРДАНКА Г. ЦИКОВА
като разгледа докладваното от ЕМИЛИЯ АТ. КОЛЕВА Гражданско дело № 20221110110739 по описа за 2022 година

„Т. е предявила против О. обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 59 ЗЗД и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал.1 от ЗЗД за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца следните суми във връзка с топлоснабден имот, находящ се на адрес: гр. С., ж.к. Л., ап. 67, аб.№ ., а именно: сумата от 1018,06 лева - главница, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2018г. до 30.04.2019г., с която ответникът неоснователно се е обогатил за сметка на обедняването на ищеца, ведно със законната лихва, считано от 03.12.2021г. до окончателното изплащане на сумата; сумата от 268,63 лева, представляваща обезщетение за забава за периода от 31.01.2019г. до 30.11.2021г.; сумата от 5,95 лева, представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.12.2018г. – 30.04.2019г., с която длъжникът неоснователно се е обогатил за сметка на обедняването на ищеца, ведно със законната лихва, считано от 03.12.2021г. до окончателното изплащане на сумата и сумата от 1,50 лева - представляваща обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 31.01.2019г. до 30.11.2021г.

Ищецът поддържа, че ответникът не е подписал договор за продажба на топлинна енергия за стопански нужди относно процесния имот, поради което ответникът се е обогатил неоснователно за сметка на дружеството и дължи да му върне онова, с което се е обогатил неоснователно до размера на обедняването. Поддържа, че въпреки отправена до ответника покана плащане не е последвало, поради което е подал заявление по чл. 410 ГПК. Поради постъпило възражение от страна на ответника в хода на заповедното производство, предявява иск за съдебно установяване на вземанията си.

В процесния период услугата дялово разпределение в ЕС, в която се намира имота,

била извършвана от „Т..

Ищецът претендира разноски и юрисконсултско възнаграждение.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил отговор от ответника О. с представител - О. на област С.. Ответникът намира иска за допустим, но неоснователен. Твърди, че през процесния период имотът, до който е била доставяна топлинна енергия, не е бил обитаем и не са искали доставянето на топлинна енергия. Посочва, че след като ищецът признава, че между него и ответника няма сключен договор за доставяне на топлинна енергия, няма и основание за прилагане на общите условия, касаещи доставка на ТЕ за стопански нужди. Твърди, че не са получавали фактури за претендираните суми, и че такива фактури въобще не са били издавани за процесния период. Релевира възражение за погасителна давност. Оспорва сумите за обезщетение за забава, доколкото вземанията за главница, претендирани от ищеца са безсрочни и забавата настъпва след изпращане на покана до длъжника, като твърдят, че не са получавали такава покана. Оспорват дължимостта и на сумите за такса за дялово разпределение.

Ответникът претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните и след оценка на събраните по делото доказателства намира следното:

По иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 59, ал. 1 ЗЗД:

В тежест на ищеца по иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 59, ал. 1 ЗЗД е да докаже размера на доставената топлинна енергия в процесния период и неоснователното обогатяване на ответника със сумата на доставената топлинна енергия за стопански нужди /небитови нужди/ до размера на обедняването.

При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника е да докаже, че е погасил задължението си към ищеца.

По делото не е спорно, а и от представените от ищеца: писмо от „Т. до О. и съответно писмо от О. на Област С. до ищеца /л. 16-18 от делото/ се установява, че процесният имот – ап. 67, находящ се на адрес: гр. С., ж.к. Л., е частна държавна собственост, която се стопанисва от О. на С. област при условията на чл. 18, ал. 1 от ЗДС. Този факт е признат извънсъдебно от ответника в изпратено от О. на С. област до ищеца писмо.

От представените от третото лице помагач: индивидуална справка за използвана ТЕ за релевантния период за процесния абонатен номер, протокол за неосигурен достъп, както и от приетата по делото СТЕ се установява, че в релевантния период процесната сграда, в която се намира апартамента частна държавна собственост, е била топлоснабдена, както и че отчитането на доставената и потребена ТЕ и дяловото разпределение е било извършвано от „Т..

В тази насока съдът кредитира и представените от ищеца: договор от 07.06.2000г. относно услугата дялово разпределение, сключен между „Т. и ЕТ, находяща се на адрес: ж.к. „Л.; протокол от ОС на ЕС, находяща се на посочения адрес.

Съдът кредитира изцяло приетата по делото СТЕ, която дава пълни и обосновани отговори на поставените въпроси.

Съгласно заключението на СТЕ:

Експертът установява, че за процесния период са отчислявани за сметка на ищеца технологични разходи на АС, считано от 12.2018г. до края на процесния период - 04.2019г.

ФДР „Т. за периода 12.2018г. - 04.2019г. е извършвала дялово разпределение на ТЕ по пера, постъпила в АС на входа, в т.ч. и на процесния имот. Анализът на документите, отразяващи дяловото разпределение, и съдържащият се в тях отчет на индивидуалните разпределители в имота на ответника, показва, че през процесния период дяловото разпределение е извършвано съобразно изискванията на действащата през периода нормативна уредба.

Фирмата за дялово разпределение „Т. е разпределяла ТЕ потребена в процесния имот - за имота и общите части/пълнен отопляем обем/ и ТЕ за БВГ, както и ТЕ отдадена от сградна инсталация по правилата за дялово разпределение, посочени в НТ № 16-334. През процесния период фирмата за дялово разпределение е извършвала разпределянето и остойностяването на действително потребената ТЕ, както следва:

ТЕ за отопление на имот: През процесния период ТЕ за отопление на имот е отчитана в съответствие с посочената по-горе нормативна уредба. За периода 12.2018г. - 04.2019г. ТЕ за отопление на имот е определяна на база „служебен отчет“, поради „неосигурен достъп“ на показанията на 2 броя ИРРО, монтирани на 2 броя радиатори в имота, като трети радиатор е без уред. В този случай $ТЕ = \text{Инсталирана мощност } X \text{ МСРС} / \text{максимален специфичен разход за отопление на сградата} /$. Проверката на приложената документация и анализа, извършен от експерта, показват, че показанията на уредите и определеното количество ТЕ за отопление на имота е извършено съгласно действащата нормативна уредба.

ТЕ отдадена от сградна инсталация: За периода 12.2018г. - 04.2019г. общото количество ТЕ, отдадена от сградна инсталация, е определяна за СЕС като част от общото количество ТЕ за отопление на СЕС. Делът на процесния имот в това количество е определен според съотношението на пълния му отопляем обем в размер на 105 куб. м. към пълния отопляем обем на СЕС по проект към общия топломер в размер на 12 986 куб. м.

За периода 12.2018 г. - 04.2019 г. разходът за БГВ е определян на база „служебен отчет“, поради „неосигурен достъп“ - брой лица - 2 лица с нормативно определен разход на денонощие в размер на 140 л. на брой потребител. Количеството ТЕ за БГВ, съгласно нормативната уредба, съответно за летен и зимен период се определя от количеството ТЕ необходимо за загряване на 1 куб. м топла вода до стандартна температура X брой на реално отчетените /действително потребени/ куб. м топла вода.

През процесния период ФДР - „Т. на конкретна дата е изготвила изравнителна сметка за реално потребеното количество ТЕ от имота на ответника - общо и по компоненти - ТЕ за отопление на имот, ТЕ отдадена от сградна инсталация и ТЕ за БГВ, както и тяхното

остойностяване в лева и съответно определени суми за получаване/доплащане/, както следва: за периода 12.2018 г. - 04.2019 г. отчетът е редовен и за конкретна дата. В резултат от анализ на отчетите, цитирани в дяловото разпределение вещото лице прави извод, че ФДР е извършила дяловото разпределение в съответствие с нормативната уредба.

Общата стойност на фактурираната /начислена/ ТЕ за процесния период е в размер на 979,75 лв., което позволява на вещото лице с помощта на аналитични пресмятания да определи стойността на потребената от ответника топлинна енергия през процесния период, както следва: Обща стойност на фактурираната /начислена/ ТЕ за процесния период: 979,75 лв.; Обща стойност на сумата от изравнителните сметки за процесния период /за доплащане/: 57,00 лв. Стойност на потребената топлинна енергия: $979,75 + 57,00 = 1036,75$ лв.

През процесния период, съобразно изискванията на действащата през същия нормативна уредба в областта на енергетиката ищецът-доставчик на топлинна енергия - „Т. С.“ ЕАД редовно, ежесечно е отчислявала за своя сметка технологичните разходи /загуби/ на топлинна енергия в абонатната станция.

През процесния период общият топломер, монтиран в абонатната станция, съобразно изискванията на Закона за измерванията и Заповедите на ДАМТН, като СТИ /Средство за търговско измерване/ редовно, на всеки 2 /две/ календарни години е преминавал на метрологични проверки за определяне на техническата му изправност и експлоатационна годност. Същите са провеждани от лицензирани /оторизирани/ юридически лица.

В заключение вещото лице привежда цените на ТЕ за процесния период, определени от оторизираните държавни институции. В резултат от извършените аналитични пресмятания и проверени информационни източници, вещото лице определя, че през процесния период м. 12.2018г. - 04.2019г. сумата за потребена ТЕ възлиза на 1036,75 лева, което представлява стойността на потребената от ответника топлинна енергия. В сумата не са включени лихви за просрочено плащане и стари задължения, ако има такива.

Съдът кредитира и заключението на ССЕ, което също е отговорило на поставените въпроси:

Вещото лице по ССЕ сочи, че при извършена проверка в Правна дирекция на ищцовото дружество не са установени данни за постъпили суми за покриване на начислените в релевантния период суми. Задължението за ТЕ /за топла вода и отопление/ за процесния период е 1018,06 лева, а за услугата дялово разпределение за претендирания период – 5,95 лева. Мораторната лихва върху главницата от 1024,01 лева за периода от датите на падеж на съответните фактури до 24.11.2021г. е в размер на 270,13 лева.

Няма спор между страните, че между тях липсва сключен Договор за продажба на ТЕ за стопански нужди, който да ги обвързва през процесния период.

От разпита на свидетелката Е. се установява, че от 2014г. имотът е бил необитаем, но този факт е без значение за изхода на делото.

Разпоредбата на чл. 149, т. 3 от ЗЕ, действала през процесния период, предвижда

продажбата на топлинна енергия да се извършва въз основа на писмен договор при общи условия, сключен между топлопреносното предприятие и клиенти на топлинна енергия за небитови нужди.

Съгласно разпоредбата на § 1, т. 33а от ДР на ЗЕ: "Небитов клиент" е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация, горещо водоснабдяване и технологични нужди или природен газ за небитови нужди. Именно такъв клиент в процесния период е бил и ответника касателно имота – частна държавна собственост, който е управлявал и стопанисвал.

В случая от събраните по делото доказателства не се установява между страните да е бил сключен индивидуален договор, с който да се регламентират отношенията им по повод доставката и продажбата на ТЕ до топлоснабден имот с аб. № . за небитови нужди /стопански нужди/.

При липсата на възможност топлопреносното предприятие да търси стойността на доставената топлинна енергия на договорно основание, то същото разполага с правата по чл. 59 ЗЗД, в която норма законодателят е предвидил, че всеки, който се е обогатил без основание за сметка на другото, дължи да му върне онова, с което се е обогатил, до размера на обедняването.

Фактическият състав на неоснователното обогатяване на разглежданото основание включва кумулативната даденост на следните елементи: обогатяване на ответника, обедняване на ищеца, които произтичат от един общ факт или обща група факти и това разместване на блага да е настъпило без основание.

От доказателствата по делото се установява, че в процесния период ответникът е стопанисвал и управлявал процесния имот, като обстоятелството, че същият не е бил отдаван под наем на трети лица е без значение.

С оглед на това, съдът счита, че ползвател на ТЕ в процесния период на пълно основание се явява именно О., поради което и при липса на сключен Договор за продажба на ТЕ за стопански нужди между страните, поради което и именно ответникът е лицето, което следва да отговаря по предявения иск по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 59 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 от ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда – етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение, регламентирана за процесния период в ЗЕ /чл. 139 – чл. 148/, и Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването /Обн. ДВ, бр. 34 от 24.04.2007 г. /. Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите /чл. 142, ал. 2 от ЗЕ/, като според чл. 145, ал. 1 от Закона, топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

Не е спорно между страните, че между етажната собственост, в която се намира

процесният имот, и третото лице помагач е сключен договор за извършване на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода, включително издаването на обща и индивидуални сметки.

Вещото лице по СТЕ изяснява, че дружеството за дялово разпределение е извършвало дялово разпределение на доставената до всеки абонат топлинна енергия в края на всеки отоплителен сезон, като е изчислявало точно дължимите суми според методиката съгласно действащото законодателство.

Съгласно заключението на ССЕ, което съдът кредитира изцяло, като пълно и обосновано, при извършена проверка в отдел съдебни вземания към Правна дирекция на ищовото дружество, вещото лице не установи данни за постъпили суми за покриване на начислените суми за процесния период.

От заключението на счетоводната експертиза се установява, че за целия отчетен период, на ответника са начислени и съответно не са били заплатени следните суми: 1018,06 лева за ТЕ и 5,95 лева за услугата дялово разпределение.

Обогатяването може да е в резултат на спестяване на разходи, които обогатилото се лице е следвало да извърши, увеличаване на имуществото му или намаляване на пасивите му. Като не е заплатил тяхната стойност ответникът е спестил разходи, които е следвало да направи.

Със сумата от 1018,06 лева – за ТЕ и 5,95 лева за услугата дялово разпределение ответникът се е обогатил без основание за сметка на ищеца, което е довело до неговото обедняване в същия размер, като обедняването и обогатяването произтичат от един и същи факт - обстоятелства, които обуславят наличието на предпоставките за приложението на нормата на и основателността на заявления от ищеца иск за заплащане на обезщетение по разглеждания ред.

Предвид изложеното искът по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 59 ЗЗД следва да бъде уважен за сумата от 1018,06 лева – неплатена цена за ТЕ и 5,95 лева – цена на услуга дялово разпределение.

В отговора на исковата молба ответникът е направил възражение за погасяване по давност на претенциите на ищеца, което е неоснователно, тъй като видно от заявлението, въз основа на което е образувано заповедно производство - ч. гр. д. № 69513/2021г. по описа на СРС, същото е подадено на 03.12.2021г., т. е. доколкото не се касае за периодични вземания въз основа на договорно отношение /каквото се установи, че няма за процесния период/, а за едно вземане за неоснователно обединяване за определен период, то погасителната давност е не три, а пет години и следователно претенцията не е погасена по давност.

Предявяването на претенция с правно основание чл. 59 от ЗЗД е единственият възможен начин ищецът да защити интереса си, предвид липса на писмен договор, което е форма за действителност /а не за доказване/ и предявена претенция на договорно основание

без писмен договор, би била изначално неоснователна.

Относно иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 от ЗЗД:

Съгласно заключението на ССЕ мораторната лихва върху главницата от 1018,06 лева от датата на падежите, касателно отделните фактури до 24.11.2021г. е в размер на 268,63 лева, а мораторната лихва върху главницата за дялово разпределение за претендиращия период в размер на 1,50 лева.

Обезщетението за несвоевременно изпълнение на парично задължение има акцесорен характер и възниква от момента на изпадане на длъжника в забава по отношение на главното му задължение. Според чл. 86, ал. 1 ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата.

В случая не намират приложение Общите условия за продажба на топлинна енергия за стопански нужди от ищеца, тъй като главното вземане на ищеца черпи своето основание от института на неоснователното обогатяване, а не от сключен между страните договор, действащ в исковия период.

Съгласно разпоредбата на чл. 84, ал. 2 ЗЗД, когато няма определен срок за изпълнение, какъвто е и даденият казус, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора. В хипотезата на неоснователно обогатяване вземането е изискуемо от деня на разместване на благата, тъй като неоснователността на преминаване на благата съществува при самото преминаване, а не в някой последващ момент, като същото не е обвързано със срок, поради което кредиторът може да иска изпълнението му веднага. Вземането за обезщетение за мораторна лихва при общия фактически състав на неоснователно обогатяване възниква от деня на забавата на длъжника, която при липсата на определен срок настъпва след покана на кредитора. Поканата за заплащане на обезщетение има значение за определяне на началния момент, от който длъжникът изпада в забава и ще дължи обезщетение по чл. 86, ал. 1 ЗЗД в размер на законната лихва върху сумата, с която неоснователно се е обогатил /в посочения смисъл е и задължителната съдебна практика, обективизирана в решение № 394/27.11.2015 г. по гр. д. № 3 034/2015 г. на ВКС, IV ГО; решение № 218/29.12.2015 г. по гр. д. № 7310/2014 г. на ВКС, I ГО; решение № 48/10.09.2012 г. по т. д. № 237/ 2011 г. на ВКС, II ГО; решение № 706/30.12.2010 г. по гр. д. № 1769/2009 г. на ВКС, III ГО; решение № 113/29.08.2012 г. по т. д. № 396/2011 г. на ВКС, II ГО/.

По делото не е представена от страна на ищцовото дружество покана, надлежно връчена на длъжника преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, поради което исковата претенция по във връзка с иска по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 268,63 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за ТЕ за периода от 31.01.2019г. до 30.11.2021г. и за сумата от 1,50 лева – представляваща обезщетение за забава върху главницата за услугата дялово разпределение за периода от 31.01.2019г. до 30.11.2019г., се явява неоснователна и подлежи на отхвърляне.

Относно разноските:

При този изход на делото право на разноски имат ищецът и ответникът, съответно с оглед уважената и с оглед отхвърлената част на исковете.

Ищецът е сторил следните разноски в исковото производство: 25,89 лева за държавна такса; 250 лева за СТЕ; 250 лева за ССЕ.

С оглед факта че ищецът е представляван в производството от юрисконсулт, на осн. чл. 78, ал. 8 от ГПК му се следва и юрисконсултско възнаграждение в минимален размер / с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото/, т. е. сума от 100 лв., като съдът приема за основателно възражението за прекомерност на претендираното от ищеца юрисконсултско възнаграждение.

Общите разноски на ищеца възлизат в размер на 625,89 лева.

При това положение с оглед уважената част на исковете на ищеца следва да бъдат присъдени разноски, сторени в исковото производство в размер на 495,25 лева.

Съгласно задължителните указания на ВКС, дадени с т. 12 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г., постановено по тълк. д. № 4/2013 г. ОСГТК, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство.

В заповедното производство „Т. е направила разноски във връзка с депозираното заявление, както следва: 25,88 лева – ДТ и 50 лева – юрисконсултско възнаграждение, или общо 75,88 лева.

С оглед на това, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца разноски, сторени в заповедното производство в общ размер на 60,04 лева с оглед уважената част на иска.

Ответникът не е сторил разноски в настоящото производство.

Доколкото процесуалното представителство в исковото производство е осъществено от надлежно упълномощено лице – правоспособен юрист, на длъжност началник Отдел „Правно обслужване”, Дирекция „Административно-правно обслужване, финанси и управление на собствеността” при О., съдът счита, че на ответната страна се следва юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 8 ГПК и това е така, въпреки, че лицето, което е представлявало ответника, не е на длъжност юрисконсулт. В тази насока съдът съобрази Определение № 510 от 26.10.2017 г. на ВКС по ч. гр. д. № 2346/2017 г., IV г. о., ГК.

Предвид фактическата и правна сложност на делото, съдът счита, че на ответника се следва юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, като с оглед отхвърлената част на иска, ищецът следва да заплати разноски в размер на 20,87 лева.

В заповедното производство ответникът не е сторил разноски, като възражението е

подадено О. на Област С..

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от „Т., ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я. срещу О., ЕИК . с адрес: гр. С., жк. „Т., **иск с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 59 ЗЗД**, че О., ЕИК . дължи на от „Т., ЕИК . следните суми във връзка с топлоснабден имот, находящ се на адрес: гр. С., ж.к. Л., ап. 67, аб.№ ., а именно: сумата от **1018,06 лева** - главница, представляваща стойност на незаплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2018г. до 30.04.2019г., с която ответникът неоснователно се е обогатил за сметка на обедняването на ищеца, ведно със законната лихва, считано от 03.12.2021г. до окончателното изплащане на сумата и сумата от **5,95 лева**, представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.12.2018г. до 30.04.2019г., с която длъжникът неоснователно се е обогатил за сметка на обедняването на ищеца, ведно със законната лихва, считано от 03.12.2021г. до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Т., ЕИК ., със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я. срещу О., ЕИК . с адрес: гр. С., жк. „Т., **иск с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД**, за признаване за установено в отношенията между страните, че О., ЕИК . дължи на Т., ЕИК . сумата от 268,63 лева, представляваща обезщетение за забава за периода от 31.01.2019г. до 30.11.2021г. върху главницата за ТЕ и сумата от 1,50 лева - представляваща обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение за периода от 31.01.2019г. до 30.11.2021 г., като неоснователен.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК О., ЕИК . с адрес: гр. С., жк. „Т. да плати на „Т., ЕИК . сумата от **495,25 лева** - разноски, сторени в исковото производство пред СРС, както и сумата от **60,04 лева** - разноски, сторени в заповедното производство по ч.гр.д. № 69513/2021г. на СРС, 61 състав.

ОСЪЖДА „Т. С.“ ЕАД, с ЕИК: ., със седалище и адрес на управление: гр. С., ул. „Я. да плати Областна администрация на Област С., ЕИК . с адрес: гр. С., жк. „Т. сумата от **20,87 лева** - разноски, сторени в исковото производство пред СРС.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ищеца – „Т..

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____